

veielse, og hvis dette Forslag, der i saa høi Grad er næglende, skulde blive forkastet, vilde man ikke kunne tage mig det ilde op, om jeg søgte at gjøre min egen Anskuelse gjældende i det andet Thing, da jeg aldeles maa opgive Haabet om at kunne trænge den i det andet Thing herstende Anskuelse længere tilbage, end skeet er ved dette Forslag.

Ordføreren: Man maa ikke affee fra, at den foreslaaede Lovbestemmelse har en heel lille Historie. Regjeringen er oprindeligt gaaet ud fra den Overbeviisning, at Kirkeieeren skal være ubetinget forpligtet til at staae Plads i Kirken. Dette Thing har paa det Bestemteste modsat sig denne Anskuelse, har erklæret det for næggt og begjæret det henviist til Domstolene. Dernæst har det andet Thing afgjort stillet sig paa Regjeringens Side i denne Sag; men Regjeringen har derefter viist det, som det forekommer mig, store Maadehold at tilraade det andet Thing at vedtage en Bestemmelse, som imødekommer Landstthinget i en meget høi Grad, saa at det, som dette Thing især har insistet paa, at nemlig Sagen skulde henvises til Domstolene, nu er vedtaget ved Regjeringens og det andet Things Imødekommen. Derjom dette Thing nu desuagtet skulde stift ville staae paa sit oprindeligt Fremsatte, saa vilde det stille sig i den allerstærkeste Modsetning til Regjeringen og Folkethinget paa eensgang, og det medens Regjeringen og Folkethinget kom dette Thing imøde. Vi vilde dernæst udsætte os for den Bebreidelse, at vi saa stærkt havde paaæet Kirkeieernes Tærv, at vi derved havde ladet Kirkeieernes Tærv af Synne (Hør! Hør!). Thi hvad er det, som den her foreslaaede Lovbestemmelse udtaler? Den udtaler for det Første, at naar Kirken ikke er tilstrækkelig rummelig, og naar dette er godgjort, hvilket er en passende Tilføielse, idetmindste ved en Aarig Erfaring, saa skal den udvides. Den henviser dernæst Regjeringen til at give et foreløbigt Paabud; den henviser derpaa til Domstolene. Men saa bliver Lovbestemmelsen ikke staaende derved. For det Tilfælde nemlig, at Domstolene ved de fældede Domme skulde tilkjendegive, at Kirkeieeren ikke er pligtig til at udvide Kirken, og der da som

Følge deraf heller ikke for Tiden findes nogen Anden, der ved den bestaaende Lovgivning der til kunde kendes pligtig — thi naar Kirkeieeren ikke er pligtig dertil, saa er der efter den bestaaende Lovgivning Ingen forpligtet dertil — saa bliver Lovbestemmelsen ikke staaende derved, da den jo saa indirecte sagde, at Sagen skulde standses paa Grund af Mangel paa de fornødne Midler, men saa siger den, at Kirkeieens Tærv ikke destomindre skal fyldestgjøres ved, at der forelægges en Lov til at ordne Forholdet. Hvorledes denne Lov vil blive, derom kunne vi nu ikke have nogen afgjørende Formening, som ogsaa af den ærede Minister er udtalt. Kun troer jeg, at to Ting ere aldeles visse. Det er deels at Regjeringen ikke vil undlade at tage tilstrækkeligt Hensyn til de afgivne Domme og disses hele Motivering, men at den vil lade disse faae Indflydelse paa Affattelsen af Lovforslaget; det er den ene Ting, der er vis. Den anden Ting, der er vis, er, at dette Thing vil faae Indflydelse paa den Skikkelse, som Loven endelig erholdes; thi naar Regjeringen forelægger Lovforslaget, saa vil Landstthinget have det i sin Magt at fjerne saadanne Bestemmelser fra Loven, som det maatte ansee for ubillige. Jeg finder derfor, at der slet ikke er noget Farligt ved at vedtage denne Lovbestemmelse, men at den tvertimod er meget tilfrendende for Kirken. Vel siger man, at Regjeringen alligevel kan foretage alle disse Skridt. Den kan det; men et andet Spørgsmaal er det, om den gjør det. Der findes, om jeg ikke er feil underrettet, en Kirke, om hvilken det længe har været erkjendt, at den trængte til Udvidelse; der er i Sognet anlagt en Ladeplads, der gjør, at Kirken, da denne Ladeplads er temmelig stærkt befolket, er meget for lille; Kirken har, saavidt jeg veed, ikkun 24 Tdr. Hartkorn, og dette Hartkorn er i 4 til 6 Bønders Gie; disse nægte nu at ville udvide Kirken; og hvad har Regjeringen hidtil gjort? Den har, da den ikke vidste, hvorfra Midlerne skulde staffles tilveie, ladet Sagen staae hen. Men naar denne Lovbestemmelse vedtages, og der staaer, at Kirkeieens Tærv skal fyldestgjøres, saa kan det ikke mere saaledes staae hen, saa vil der blive vedtaget en Lov, der paa en retfærdig og billig Maade sørger for, at Kirken ikke skal lide, fordi der